

Ingo Siegner

El petit drac Coco a l'espai

Traducción de Katinka Rosés

laGalera50

En Bobi del planeta Neptururú

En una nit sense lluna, un punt menut destaca enmig del gran oceà. És l'illa del Drac. El petit drac Coco, la porc espí Matilde i l'Òscar, el drac devorador, estan asseguts sota la seva palmera preferida a la platja, beuen llet de coco i observen el cel estelat. Aquesta nit està previst que hi hagi pluja d'estels.¹

—Quants estels hi ha? —pregunta en Coco.

—Doncs hi ha més de mil milions de galàxies. I cada galàxia té milions d'estels i planetes.

L'Òscar observa la porc espí i murmura:

—Doncs no sembla que hi hagi tants estels allà dalt.

—És que no es veuen tots —diu la Matilde.

—Allà en veig un! —crida l'Òscar assenyalant una cua brillant que desapareix a l'instant.

¹ La pluja d'estels són petits trossos de pols o gel provinents de l'espai. En entrar a l'atmosfera, es consumeixen formant una cua brillant. Quina estafa! No són estels de debò!

Els tres amics tanquen els ulls i demanen un desig.

—Un altre! —crida en Coco.

Aquesta vegada l'estel té una cua molt llarga i lluminosa.

—Mireu! —comenta la Matilde, sorpresa—. No s'apaga!

—És veritat! —diu l'Òscar.

En Coco s'aixeca i crida:

—Ve cap a nosaltres!

L'estel no és un estel, sinó un aparell sorollós que s'apropa a la velocitat d'un llamp.

—Correu! —crida en Coco.

Els amics s'amaguen darrere d'una roca. Un soroll eixordador fa que s'hagin de tapar les orelles.

—Bum! Bom! Puf!

I, de sobte, silenci. A continuació se sent un brunzit suau. En Coco, la Matilde i l'Òscar s'apropen sigil·losament.

—Ui, ui, ui —murmura en Coco.

—Ai, ai, ai —fa la Matilde.

—Oi, oi, oi —diu l'Òscar.

Un objecte volador enorme ha caigut a la platja, just damunt la seva palmera preferida.

La Matilde està trista.

—La nostra pobra palmera! Ja mai més podem seure sota la seva ombra!

També la nau voladora està feta un nyap. Treu fum pertot arreu. Té finestres petites i una antena a dalt. En Coco observa les finestres.

—Allà s'ha mogut alguna cosa —murmura.
—Puaaaf, extraterrestres! —diu la Matilde.
—Per què «puaaaf»? —pregunta l'Òscar.
—He sentit a dir que són uns monstres
repulsius, tenen una pell verda enganxosa, són
verinosos i tenen un aspecte fastigós. Puaaaf,
puaaaf!

Aleshores, d'un forat de la nau sorgeixen un parell de mans verdes.

—Verd —murmura la Matilde—. Puaaaf!

Porta un casc amb una antena petita i una llumeta groga. De darrere d'unes ulleres

sobresurten dos grans ulls i una cara verda amb un nas punxegut com el d'un insecte, amb un ganxo a la punta. Mira en totes direccions i el seu nas no para de moure's d'una banda a l'altra.

—Ja us ho havia dit —murmura la Matilde.

—Què? —pregunta l'Òscar.

—És un extraterrestre i sembla perillós. Al nas hi té un agulló i segur que és superverinós!

—Però si sembla molt simpàtic... —diu en Coco.

—Simpàtic? Amb aquest nas?

L'extraterrestre els mira. Els amics s'ajupen.

—lupi, iupi! —exclama l'extraterrestre.

—Què deu voler dir? —pregunta l'Òscar.

En Coco s'aixeca i crida:

—lupi, iupi!

La Matilde s'empassa la saliva:

—T'has tornat boig? Que vols que et mati?

L'extraterrestre crida:

—Pimpiripum!

La Matilde repeteix en veu baixa:

—Pimpiripum?